

Αποχαιρετώντας το σπίτι των «ονείρων» μας Goodbye dream home

Christian Science Sentinel, Τόμος 111, Αριθμός τεύχους 15

Kathryn Dunton

Το όνειρο είναι αυτό που πάντοτε χάνεται και ποτέ το σπίτι.

Στον καιρό αυτό της οικονομικής αβεβαιότητας, πολλοί άνθρωποι αναρωτιούνται, «Μπορώ να συνεχίσω τον τρόπο ζωής που ζούσα μέχρι σήμερα;». Η απάντηση μπορεί να είναι «Όχι», αλλά τα καλά νέα είναι ότι η διαφορά ανάμεσα στον τρόπο ζωής που προτιμάμε και της δυνατότητας να τον συνεχίσουμε, μπορεί να οδηγήσει στην αναζήτηση μιας βαθύτερης κατανόησης της έννοιας της ζωής.

Πριν μερικά χρόνια, ο σύζυγός μου κι' εγώ έπρεπε να αντιμετωπίσουμε το γεγονός ότι δεν θα μπορούσαμε πλέον να ζούμε στο σπίτι των «ονείρων» μας. Όταν ο σύζυγός μου συνταξιοδοτήθηκε, ανακαλύψαμε ότι τα έσοδά από τη σύνταξη δεν μπορούσαν να καλύψουν τα έξοδα. Αρχίσαμε να προσευχόμαστε για καθοδήγηση. Στην προσευχή μου συχνά ρωτούσα το Θεό, «Χρειάζεται να κάνουμε κάτι τώρα;» Και κάθε φορά που ρωτούσα έπαιρνα το μήνυμα, «Προσήλωσε την προσοχή σου στη δουλειά που κάνεις τώρα».

Μια μέρα καθώς οδηγούσα, ένοιωσα σαν κάποιος άγγελος να μου έστειλε μήνυμα: «Είναι καιρός να πουλήσεις το σπίτι». Είχα ακούσει και άλλες φορές, πίο πριν, αυτού του είδους το μήνυμα, έτσι ήξερα ότι ήταν ο Θεός που με οδηγούσε. Δεν αμφέβαλα ούτε εναντιώθηκα στο μήνυμα.

Πήγα αμέσως στο διαδίκτυο να δω εάν ήταν διαθέσιμα κάποια διαμερίσματα σε ένα συγκρότημα που είχαμε επισκεφθεί με τον σύζυγό μου. Πράγματι, μια κτιριακή μονάδα που ανταποκρινόταν στα κριτήριά μας μόλις είχε δοθεί στην αγορά. Συζήτησα με τον σύζυγό μου, ο οποίος είχε μάθει να εμπιστεύεται τέτοια προαισθήματα τόσο όσο κι' εγώ. Συμφωνήσαμε να επισκεφθούμε το κτίριο την επόμενη μέρα.

Όταν είδαμε το διαμέρισμα, αμέσως καταλάβαμε ότι αυτό προοριζόταν για μας. Είχε όλα τα χαρακτηριστικά που ψάχναμε, συμπεριλαμβανομένης της διακόσμησης που συμπλήρωνε την επίπλωση που ήδη είχαμε. Το αγοράσαμε και μετακομίσαμε πριν πουληθεί το σπίτι των «ονείρων» μας.

Αν και δεν είχα καμία αμφιβολία ότι ο Θεός οδηγούσε αυτή την κίνησή μας, ακόμη αισθανόμουν να αντιστέκομαι στην ιδέα να φύγω από το σπίτι μας. Τηλεφώνησα σε έναν έμπιστο φίλο μου, που είναι Χριστιανός Επιστήμων και του παραπονέθηκα ότι πρόκειται να πουλήσω το σπίτι των «ονείρων» μου. Ο τρόπος που ο φίλος μου ανταποκρίθηκε στον χαρακτηρισμό «ονειρεμένο σπίτι» με έκανε να γελάσω, γιατί εννοούσε «απατηλό σπίτι».

Για άλλες μεταφράσεις στα Ελληνικά, μπορείτε να συνδεθείτε με την ηλεκτρ/διεύθ. <http://www.spirituality.com/cskirikas>

Μετά τη συνομιλία μας, αναθεώρησα την προσκόλλησή μου σ' αυτό το σπίτι, θεωρώντας το σαν κάτι υλικό που είχα στην κατοχή μου. Για πολύ καιρό προσευχόμουν για την πώλησή του και γνώριζα ότι ακολουθώντας αυτή την κατεύθυνση ήταν η απάντηση του Θεού στην προσευχή μου. Τότε θυμήθηκα την εποχή που επρόκειτο να πάω στο γυμνάσιο. Τότε, είχα καταλάβει ότι ήταν καιρός να σταματήσω να παίζω με το πανέμορφο κουκλόσπιτό μου, που είχε τόσο μεγάλη σημασία για μένα, αφού είχα μεγαλώσει, και ήμουν έτοιμη να αγκαλιάσω τις νέες περιπέτειες που θα έφερνε το γυμνάσιο. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι το σπίτι μας είχε γίνει η ενήλικη έκδοση του κουκλόσπιτου της παιδικής μου ηλικίας και ότι εγκαταλείποντάς το, για μια ακόμη φορά, θα ήμουν ελεύθερη να εξερευνήσω νέες προοπτικές. Σκέφθηκα τα λόγια του Αποστόλου Παύλου, «Ότε ήμην νήπιος, ως νήπιος ελάουν, ως νήπιος εφρόνουν, ως νήπιος εσυλλογιζόμεν, ότε όμως έγινα ανήρ, κατήργησα τα του νηπίου» (Α' Κορ. 13:11).

Όπως μου ήρθε η επιθυμία να εγκαταλείψω το κουκλόσπιτό μου, έτσι έπρεπε να εγκαταλείψω το σπίτι των «ονείρων» μου.

Σκέφθηκα, επίσης, όλα τα σπίτια που είχε ζήσει η οικογένειά μου και κατάλαβα ότι η ευτυχία μου δεν προερχόταν από το σπίτι που κατοικούσαμε. Κάποτε ήμασταν εξαιρετικά ευτυχισμένοι σε ένα πιο μέτριο σπίτι. Και το πιο σημαντικό, σκέφθηκα τη διαφορά ανάμεσα στην έννοια σπίτι και σπιτικό. Σε κάθε σπίτι που ζήσαμε, είχα προσευχηθεί για να διακρίνω τις πνευματικές ιδιότητες του αληθινού μας σπιτικού - να εκφράζει θαλπωρή, αγάπη, υποστήριξη και ενότητα. Ένα σπίτι είναι το καταφύγιο των θερμών, γεμάτων αγάπη σχέσεων, αλλά η επιθυμία μας να αγαπάμε το Θεό και να αγαπάμε ο ένας τον άλλο είναι αυτό που βρήκαμε ότι μετατρέπει, πραγματικά, ένα χώρο σε σπιτικό.

Καθώς προσευχόμουν για να αποκτήσω μεγαλύτερη πνευματικότητα για την ιδέα του σπιτιού και για τη μετακόμιση που κάναμε, αισθάνθηκα μια βαθιά ειρήνη καθώς κατάλαβα ότι δεν έχασα, στην πραγματικότητα δεν μπορούσα ποτέ να χάσω - το σπίτι μου στο Θεό. Εγκατέλειπα, μόνον, ένα σπίτι που είχε στεγάσει ένα υπέροχο κεφάλαιο της ζωής μας και γνώριζα ότι ο Θεός είχε ακόμη πιο καταπληκτικές περιπέτειες στο επόμενο κεφάλαιο. Όταν πραγματικά θέλησα να αφήσω το σπίτι, αυτό πουλήθηκε.

Αυτή η εμπειρία μου απέδειξε με ποιόν τρόπο πραγματοποιείται η πνευματική πρόοδος. Σε κάποια δεδομένη στιγμή στη ζωή ενός ανθρώπου, ένα σπίτι, μια εργασία, μια σχέση, ένας σκοπός ή κάποιου είδους επιθυμία μπορεί να μας καθορίσει μέχρι ενός σημείου. Αλλά καθώς είμαστε πρόθυμοι να αφήσουμε παλαιότερες εκδηλώσεις της καλοσύνης του Θεού που είχαμε και να δεχθούμε τις νέες προοπτικές που ανοίγονται μπροστά μας και τις νέες εμπειρίες που μπορούμε να αποκτήσουμε, ο Θεός μας παρέχει, άφθονα, όλες τις νέες ιδέες και την απαραίτητη έμπνευση που μας χρειάζονται, από δω κι εμπρός. Αυτό που προκαλεί δυστυχία είναι μόνο η απροθυμία μας να δεχθούμε την καθοδήγηση του Θεού και τις νέες ευκαιρίες.

Σε πολλούς πολιτισμούς εμφανίζεται η τάση να κρίνεται η ατομική αξία από τον αριθμό και την ποιότητα των πραγμάτων που κατέχει ένας άνθρωπος. Προοδεύοντας πνευματικά, αισθάνθηκα ότι έπρεπε να σταματήσω να δέχομαι και να ζω με τα υλικά καθιερωμένα πρότυπα της επιτυχίας, τα οποία μπορούν να οδηγήσουν σε νοσηρό ανταγωνισμό, φόβο, απληστία και ζήλεια. Αντίθετα, θέλω να γεμίσω τις αποθήκες της σκέψης μου με τις

ιδιότητες του Θεού - με αγάπη, επιθυμία για προσφορά, ευσυνειδησία, συνεχή προσπάθεια, επιμονή, υπομονή, δύναμη, νοημοσύνη, σοφία και πρόσχαρη διάθεση.

Πιστεύω σε αυτή τη βιβλική υπόσχεση: «Αλλά ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα θέλουσι σας προστεθή» (κατά Ματθ. 6:33). Η επιθυμία να πιστεύουμε στο Θεό φυσικά οδηγεί στην επιθυμία να γίνουμε μάρτυρες του άφθονου καλού που έχει ο Θεός για όλα τα αγαπημένα Του παιδιά. Ο καθένας από μας έχει το δικαίωμα να συμμετέχει στον ουράνιο πλούτο της άπειρης αγάπης του Θεού, για τη δημιουργία Του - και αυτή η Αγάπη παίρνει πραγματική μορφή με τρόπο που ο καθένας μπορεί να καταλάβει και να εκτιμήσει, σε κάθε επίπεδο του πνευματικού του ταξιδιού.

Καθώς κάθομαι στη «πολυθρόνα της προσευχής» στο σπίτι, κοιτάζοντας τα υπέροχα δένδρα έξω από το διαμέρισμα, έχω μια βαθιά αίσθηση της καλοσύνης και αγάπης Του, που ο σύζυγός μου και εγώ βρήκαμε όλα όσα χρειαζόμαστε στη δική Του αγάπη. Δεν έχω την αίσθηση της απώλειας για πράγματα που είχα κάποτε, αισθάνομαι μόνο μια βαθιά ειρήνη έχοντας ακολουθήσει την εντολή του Θεού.

Αντιλαμβάνομαι, επίσης, ότι πολλοί άνθρωποι σήμερα αντιμετωπίζουν τη σκληρή πραγματικότητα στη σημερινή αγορά ακινήτων, γι' αυτό προσεύχομαι ώστε ο καθένας - άτομα, κοινότητες και έθνη - να μπορεί να αισθανθεί την αγάπη και την καθοδήγηση του Θεού, καθώς κινούμαστε μέσα στην αβεβαιότητα, για να βρει ένα πιο στέρεο έδαφος.

Η Kathy Dunton είναι practitioner της Χριστιανικής Επιστήμης στο Wellesley, Massachusetts, Η.Π.Α.